

3) Zakładając, że BH jest objęty ustawową implementacją dyrektywy, czy ustanowione w art. 7 tej dyrektywy wymogi „dotyczące właściwej ochrony i gwarancji, które umożliwią im właściwe wykonywanie obowiązków, jakie zostały im powierzone” są sprzeczne z implementacją art. 7 dyrektywy w § 8 [ustawy o warunkach informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji], który brzmi następująco: „Działający w imieniu pracowników przedstawiciele, których należy informować i z którymi należy przeprowadzać konsultacje, winni być chronieni przed zwolnieniem lub innym pogorszeniem się ich warunków zatrudnienia w taki sam sposób, jak mężowie zaufania w tym samej lub analogicznej grupie zawodowej”, jeśli ta implementacja nie przewiduje zaostrzonych kryteriów ochrony przed zwolnieniem pewnych grup zawodowych, które nie są objęte umową zbiorową?

(¹) Dz.U. L 80, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England and Wales) (Queen's Bench Division), Leeds District Registry w dniu 18 września 2008 r. — Uniplex (UK) Ltd przeciwko NHS Business Services Authority

(Sprawa C-406/08)

(2008/C 301/36)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Queen's Bench Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Uniplex (UK) Ltd

Strona pozwana: NHS Business Services Authority

Pytania prejudycjalne

W sytuacji, gdy wykonawca w postępowaniu przed sądem krajowym odwołuje się od zawarcia przez instytucję zamawiającą umowy ramowej w wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w którym występował jako oferent, a które powinno być zostać przeprowadzone zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE (¹) (oraz odpowiednimi krajowymi przepisami wykonawczymi), oraz w tymże postępowaniu przed sądem krajowym dochodzi stwierdzenia naruszenia odpowiednich przepisów o zamówieniach publicznych i odszkodowania z tego tytułu, co się dotyczy tego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego i jego udzielenia:

a) czy przepis krajowy taki jak art. 47 ust. 7 lit. b) Public Contract Regulations 2006, który stanowi, że takie powództwo ma zostać wniesione bezzwłocznie, a w każdym razie w ciągu 3 miesięcy od dnia, w którym po raz pierwszy pojawiły się podstawy jego wniesienia, chyba że sąd uzna, że przedłużenie terminu jest uzasadnione, należy interpretować — w kontekście art. 1 i 2 dyrektywy 89/665/EWG (²) oraz wspólnotowej zasady prawnej równoważności, wynikającej z prawa wspólnotowego obowiązku zagwarantowania skutecznej ochrony prawnej lub zasady skuteczności oraz przy uwzględnieniu innych mających znaczenie zasad prawa wspólnotowego — jako przyznający oferentowi względem instytucji zamawiającej bezwarunkowe prawo podmiotowe tej treści, że termin do wniesienia powództwa kwestionującego taki przetarg i udzielenie zamówienia publicznego rozpoczyna bieg od dnia, w którym oferent uzyskał wiedzę, że procedura o udzielenie zamówienia oraz udzielenie zamówienia naruszyły wspólnotowe przepisy z zakresu prawa zamówień publicznych lub powinien był o tym naruszeniu się dowiedzieć, czy też od dnia, w którym nastąpiło naruszenie odpowiednich przepisów z zakresu zamówień publicznych; oraz

b) w jaki sposób wówczas sąd krajowy ma stosować w którymkolwiek z tych przypadków (i) wymogi wniesienia powództwa bezzwłocznie oraz (ii) uznanie co do przedłużenia krajowych okresów na wniesienie takiego powództwa?

(¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

(²) Dyrektywa Rady 89/665/EWG dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 8 lipca 2008 r. w sprawie T-176/06 Sviluppo Italia Basilicata SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 23 września 2008 r. przez Sviluppo Italia Basilicata SpA

(Sprawa C-414/08 P)

(2008/C 301/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sviluppo Italia Basilicata SpA (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone, R. Sciaudone i A. Neri)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-176/06 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”) i przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji w celu ponownego rozpoznania sprawy co do istoty w świetle wskazówek dostarczonych przez Trybunał;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej instancji jak i w sprawie T-176/06.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wniesioną przez skarżącą skargę zmierzającą po pierwsze do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 1706 z dnia 20 kwietnia 2006 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego przyznanej w postaci ogólnej pomocy na realizację działań wspierających małe i średnie przedsiębiorstwa, działające w regionie Basilicata we Włoszech (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), a po drugie do naprawienia szkody powstałej po stronie skarżącej w wyniku wydania tej decyzji.

Na poparcie swych żądań skarżąca powołuje liczne naruszenia prawa, których dopuścił się Sąd Pierwszej Instancji.

Po pierwsze skarżąca jest zdania, że rozpoznając zarzuty w odwrotnej kolejności niż przedstawiona w skardze, Sąd Pierwszej Instancji w sposób oczywisty zniekształcił jej sens i ogólne znaczenie.

Po drugie skarżąca podnosi rozmaite naruszenia w zakresie wykładni i stosowania ogólnej subwencji, umowy i dokumentu nr 19 decyzji 97/322/WE⁽¹⁾. W opinii skarżącej Sąd dokonał, w kontekście wymienionych wyżej aktów, błędnej wykładni rzeczywistej treści i celu środka nr 2 w ramach ogólnej pomocy. Skutkiem tak istotnego błędu popełnionego na wstępie było późniejsze wypaczenie przez Sąd wykładni podstawowych pojęć (takich jak „zobowiązanie”, „wydatek”, „okres trwania”).

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Sąd winien był stwierdzić niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji, ponieważ opierała się ona na naruszeniu warunku („warunku użyteczności”), który nie został powołany, ani w decyzji przyznającej pomoc, ani w programie ogólnej pomocy, co powoduje powstanie problemów w zakresie pewności prawa i zbyt szeroko zakrojonego zakresu swobodnej oceny co do jej stosowania.

Po czwarte, skarżąca podnosi błędną wykładnię a w konsekwencji brak zastosowania przez Sąd zasad ustanowionych przez Trybunał w wyroku z dnia 21 września 2000 r. w sprawie *Mediocurso* przeciwko Komisji⁽²⁾.

Po piąte, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 25 i 26 rozporządzenia nr 4253/88⁽³⁾ w zakresie spoczywających na

Komisji obowiązków w dziedzinie nadzoru i kontroli. Wnioski Sądu doprowadziły w ostateczności do braku stosowania i nieprzestrzegania systemu nadzoru i kontroli ustanowionego na mocy tych przepisów.

Po szóste, skarżąca uważa, że Sąd naruszył zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, oddalając jej zarzuty na podstawie błędnego założenia, iż oczekiwania spowodowane przez Komisję (między innymi poprzez działania komitetu monitorującego) były w każdym razie sprzeczne z obowiązującymi przepisami, a tym samym niezaskarżone na ochronę.

Po siódme, skarżąca powołuje się na wypaczenie przez Sąd dowodów i naruszenie zasad ogólnych w dziedzinie ciężaru dowodu, który odmówił uznania za udowodnione faktów niekwestionowanych przez pozwaną i potwierdzonych przez dowody dostarczone przez skarżącą.

Po ósme, skarżąca powołuje się na naruszenie orzecznictwa wspólnotowego dotyczącego stosowania zasady proporcjonalności do przypadków zmniejszenia wymiaru pomocy wspólnotowej, w zakresie w jakim Sąd nie uwzględnił faktów, mogących uzasadnić złagodzenie korekty finansowej.

W zakresie powołanych w odwołaniu zarzutów dotyczących żądania naprawienia szkody, skarżąca powołuje się po pierwsze na błędne i niedostateczne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w zakresie w jakim oddała on żądanie naprawienia szkody obciążającej Wspólnotę z tytułu popełnienia czynu bezprawnego.

Wreszcie skarżąca podnosi fakt błędnego i niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim oddała on żądanie naprawienia szkody obciążającej Wspólnotę z tytułu dokonania czynu zgodnego z prawem („odpowiedzialność bez winy”).

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 97/332/WE z dnia 23 kwietnia 1997 r. zmieniająca decyzje dotyczące przyjęcia wspólnotowych ram pomocy, jednolitych dokumentów programowych i programów inicjatyw wspólnotowych wydanych w odniesieniu do Włoch (Dz.U. L 146 z dnia 5 czerwca 1997 r., s. 11) [tłumaczenie nieoficjalne].

⁽²⁾ C-462/98 P, REc. S. I-7183.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).